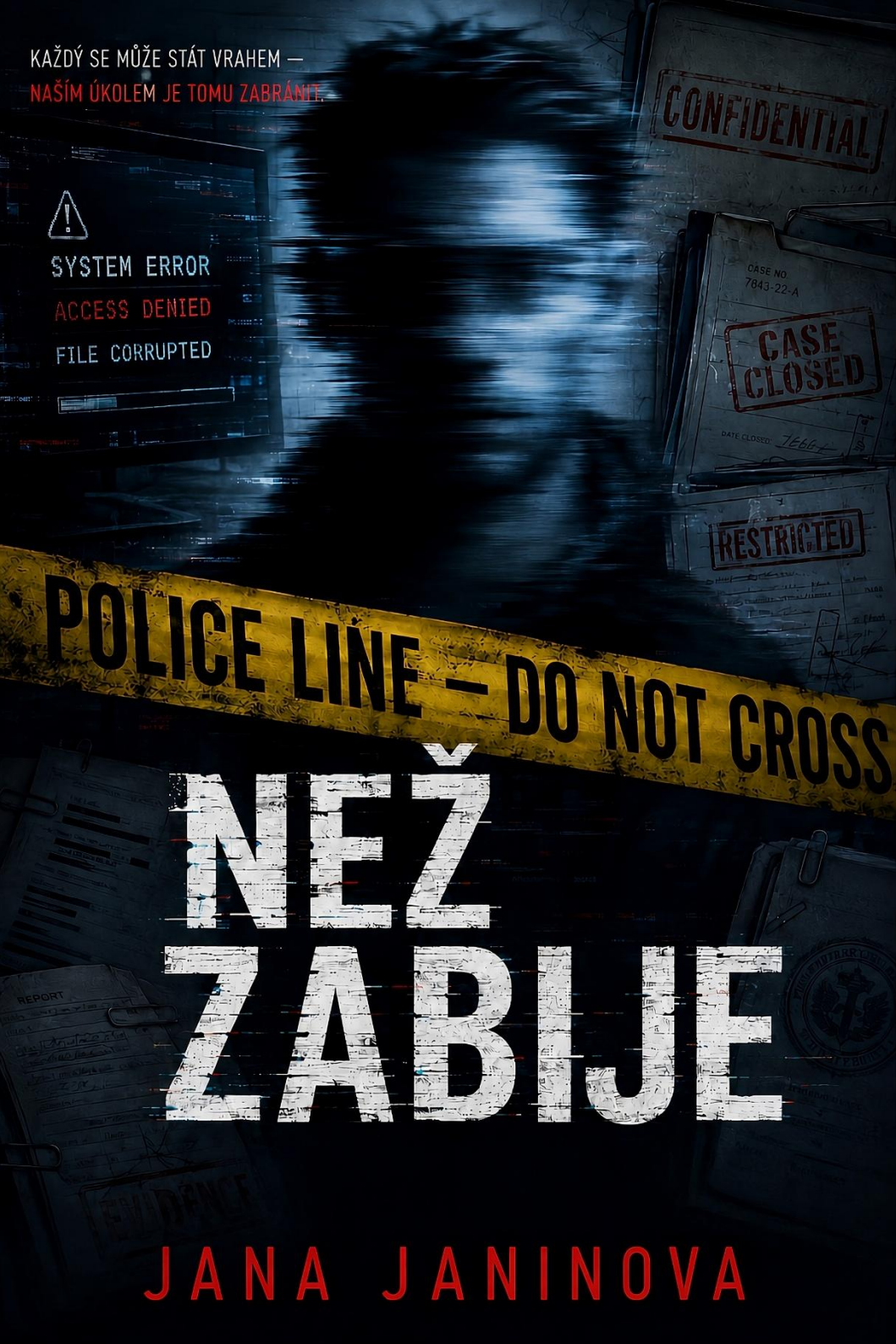

KAŽDÝ SE MŮŽE STÁT VRAHEM —
NAŠÍM ÚKOLEM JE TOMU ZABRÁNIT.
SYSTEM ERROR
ACCESS DENIED
FILE CORRUPTED
CONFIDENTIAL
CASE NO. 7843-22-A
CASE CLOSED
RESTRICTED
POLICE LINE — DO NOT CROSS
NEŽ ZABIJE
JANA JANINOVA

NEŽ ZABIJE

JANA JANINOVA

1. KAPITOLA

„Chci s ním mluvit.“

Ředitel pomalu zvedl oči od stolu, jako by zvažoval, jestli se přeslechl.

„Nepřichází v úvahu,“ odpověděl rázně.

Většiny policistů si vážil, považoval je za důležitou součást systému, ale tenhle muž byl výjimkou. Paul Gerret a jeho oddělení pro něj představovali něco, s čím se nedokázal ztotožnit.

„A máte k tomu nějaký zvláštní důvod? Nebo je to jen vaše nechuť k mé osobě?“ ušklíbl se Gerret.

„Chápejte, detektive,“ opřel se ředitel o stůl, „věznice neslouží jen k zadržování zločinců. Udržujeme vězně v bezpečí. Ten muž to má už sám o sobě dost těžké a vaše návštěva by mu nijak neprospěla. Spíš naopak.“

Krátce se odmlčel.

„A ano, vy a vaše oddělení se mi nelíbíte.“

Gerret se usmál.

„Dovolte mi, pane řediteli, abych před vámi pomyslně smekl. Máte odvahu říct svůj názor přímo, takových lidí si vážím. Nejsem tady od toho, abych obhajoval naši činnost, ale taky nehodlám odejít s prázdnou. Když s ním nemohu mluvit, tak mi o něm aspoň něco řekněte vy.“

Ředitel si ho chvíli měřil pohledem, jako by přemýšlel, jestli má vůbec cenu pokračovat.

„Ve dvaceti letech zabil čtyři lidi. Pět let unikal spravedlnosti a nebyl ani mezi podezřelými. A pak se sám přiznal. Popsal každou vraždu a dovedl policii k vražedné zbrani."

Gerret přikývl. Tyhle informace už dávno měl.

„Podle složky neprojevil lítost a nikdy neprozradil motiv. Proč se tedy přiznal?"

„To je stále záhada. Prošel množstvím vyšetření, ale nic jsme nezjistili," odpověděl ředitel. „A přesto… jeho cílem byly pouze ty čtyři oběti. Netouží po zabíjení, nikdy z toho neměl potěšení. Za celou dobu s ním nebyl jediný problém. Spíš… jako by sem ani nepatřil."

Na okamžik zaváhal.

„Upřímně řečeno, nedává mi to smysl."

„Bezproblémový?" nadhodil Gerret. „Až na ten incident se spoluvězněm."

Ředitel pevně sevřel rty v úzkou čárku.

„To se neobjasnilo."

„Zvláštní," zamyslel se Paul. „Vrah bez motivu, bez sklonu k násilí a s dokonalou výpovědí."

Ředitel se nad těmi slovy zamračil. Gerretův tón se mu rozhodně nezamlouval.

„Neschvaluji jeho činy, ale jsem přesvědčený, že někde musí být příčina," pronesl po chvíli ticha ředitel.

Gerret si ho mlčky prohlížel. Stačilo mu to.

„Děkuji, pane řediteli."

Myslel to vážně. Tentokrát.

Jakmile vyšel z vězeňských vrat, vytáhl telefon a vytočil číslo.

„Jimmy, nemluvil jsem s ním," řekl bez okolků, „ale něco mi na tom nesedí. Sparow rozhodně patří mezi naše případy."

Chvíli poslouchal a výraz v jeho tváři ztěžkl.

„Dobře. Pokračujte ve vyšetřování. Sparowa si vezmu sám."

Zavěsil a na okamžik zůstal stát u auta.

Ředitel mu nedal téměř žádné konkrétní informace, a přesto měl pocit, že slyšel víc, než by očekával.

Sparow.

Vrah bez motivu.

Ten muž se přiznal, ale neodpovídal tomu, jaký by měl být. Něco na tom nesedělo.

Nasedl do auta a nastartoval.

Původně ho chtěl oslovit kvůli konzultaci. Měli otevřený případ sedmnáctiletého kluka, který skončil v dětském domově a začal se zajímat o zbraně. V diskuzích otevřeně mluvil o pomstě a o smrti lidem, kteří mu zničili život.

Byl Sparowovi až nepříjemně podobný.

Jenže teď už nešlo jen o konzultaci. Šlo o Sparowa.

Telefon v držáku zavibroval.

„Co se děje, Tracey?"

„Jimmy říkal, že se chceš pustit do Sparowa."

„Tak bych to nenazval. Spíš bych o něm rád zjistil víc," odvětil Paul a vyjel z parkoviště.

Tracey se krátce zasmála.

„Informacemi to začíná, vyšetřováním končí. Hele… něco mi na tom smrdí, Paule.“

Gerret si rukou přejel po vlasech. Tohle neznělo dobře.

„Jak to myslíš?“

„Nejsem si jistá, že je vinný. Možná to ani neudělal.“

Paul sevřel volant až mu zbělely klouby.

„Přiznal se. Popsal vraždy a dovedl policii ke zbrani.“

„A právě to je ten problém,“ nenechala se odradit Tracey. *„Dvě věci mi nesedí. Podle forenzních se s tělem po smrti manipulovalo, ale ve výpovědi to není.“*

Promnul si čelo.

„Mohl to vynechat.“

„Možná. A druhá věc…“

Na okamžik se odmlčela a Paulovo srdce vynechalo úder.

„Jedna z obětí byla sociální pracovnice. Byla sterilizovaná. Nikdo o tom nevěděl, ani její manžel.“

Ticho v autě ztěžklo.

„Na zákroku byla v zahraničí, když byl Sparow ještě dítě, přesto to uvedl ve výpovědi,“ dodala tiše.

Sevření kolem volantu zesílilo. Prsty mu začaly bolestivě brnět.

„Kdy se to odhalilo?“

„Při pitvě.“

Zavřel oči a zhluboka se nadechl.

„To by znamenalo…“

„Že měl informace, které neměl mít,“ dokončila Tracey. *„A že vrah může být stále na svobodě.“*

2. KAPITOLA

Thomas do cely vběhl, jako by mu hořelo za zadkem. Mark zvedl zrak od knihy a nakoukl za jeho záda. Nikdo ho nehonil, takže o život nešlo. Mohl se vrátit zpět ke čtení.

„Hej, mám žhavý drby, brácho! A týkaj se tebe!“ spustil Thomas sotva se posadil na postel.

„Nepovídej,“ otočil stránku Sparow, „tak jaký nesmysl to je tentokrát?“

„Měls návštěvu, kterou k tobě říďa nepustil.“

„Návštěvu? Já? Kdes na takovou blbost přišel,“ uchechtl se Mark. Pokud nepočítal doktory, státního zástupce, policii a právníka, tak nikdy žádnou návštěvu neměl. Nebyl nikdo, kdo by ho navštěvoval.

„Hovno blbost! Je to tak. Byl to polda z toho trapnýho oddělení,“ vysvětlil Thomas a rozplácl se na matraci.

„Podle tebe jsou trapné všechny oddělení, Thomasi, tak to upřesni,“ protočil oči a dál četl.

„To, o kterým se nemluví. Prej tam hledaj lidi, kteří by se mohli stát padouchy. Má to takovej divnej název,“ nakrčil čelo Thomas. „Nemůžu si vzpomenout, ale to je fuk. Byl tady jejich šefík a chtěl s tebou mluvit. Říďa mu to nedovolil.“

Mark konečně zavřel knihu a věnoval Thomasovi plnou pozornost. Jestli to byl zase nějaký drb, tak musel uznat, že byl alespoň zajímavý.

„Proč by mu to ředitel nedovolil? Policisty za mnou vždycky pustil.“

„Slyšel jsem, že prej to oddělení nesnáší. Jsou pro něho ostuda policie nebo tak něco. Nevím, co je na tom pravdy, ale prej nejsou tak marní a zbyteční, jak se o nich říká. Peter říkal, že zastavili jeho bráchu dřív, než stihl odkráglovat toho vola, co Petera napráskal. Ale víš, co je prdel?“

„Nevím, ale ty mi to určitě řekneš,“ ušklíbl se Sparow.

„Ten práskač skončil krátce po tom v base. Říká se, že v některých případech sice zabrání zločinu, ale když je ta oběť nějakej parchant, tak ho nechají zavřít.“

Sparow se zamyslel. Útvar, který zabrání zločinu dřív, než se stane? To vůbec nebyl špatný nápad. A pokud měl Thomas pravdu a zločince, které zachránili před smrtí, pak poslali do vězení, tak jejich práce byla úžasná. Ale…

„Proč by chtěl mluvit se mnou? Já už sedím, nemám pro něj význam. A venku není nikdo, kdo by kvůli mně chtěl být zločincem.“

„Hele, brácho, to fakt nevím. Zeptej se řídi.“

Mark už byl na nohou. Zkontroloval hodiny zabudované ve zdi. Měli ještě půl hodiny volna. Rozhodl se poslechnout Thomase a zjistit, o co se jednalo. Přímo u ředitele. Ne, že by toužil po rozhovorech s policií, ale to, co dělalo tohle oddělení, ho vážně zajímalo.

Slušně požádal nejbližšího dozorce o doprovod. Slušnost mu zatím vždy vycházela. Možná i proto se jí držel.

O pár minut později už stál před dveřmi ředitelovy kanceláře. Zaklepal a bez váhání vstoupil dovnitř.

„Á Marku," vyhrkl ředitel s širokým úsměvem, jako kdyby snad Sparow nebyl vězeň odsouzený za čtyři vraždy. „Co potřebuješ?"

„Slyšel jsem, že mě sháněla policie, co chtěli?"

„Tak bych to nenazval, Marku. Nejednalo se přímo o policii. Jen o jedno z těch… sklepních oddělení," odvětil suše ředitel.

Sklepní oddělení. Tak se nazývala všechna oddělení, která byla považována za zbytečná. Mark pevně sevřel čelist. Moc dobře věděl, že každé jedno oddělení policie mělo svůj účel.

„Proč se mnou chtěli mluvit?"

„Údajně nějaká konzultace. Byl z Útvaru pro odhalování potenciálních zločinců. Stejně sem přišel, jen aby vykázal nějakou činnost."

Mark se zamračil. Ředitel si zjevně neuvědomoval, jak důležité bylo odhalit zločin před jeho vykonáním. Neměli o nic jednodušší práci než vyšetřovatelé vražd.

„Chtěl bych s ním mluvit," pronesl klidně a ředitel zbledl. Těžko říct, zda šokem nebo vztekem.

„Už jsem ho poslal pryč."

„Tak ho zavolejte zpátky."

„Marku, stále jsem ředitelem této věznice a rozhoduji o tom, jaké návštěvy povolím a jaké ne. A tuhle jsem zamítl."

„Pane řediteli, k zamítnutí návštěvy vězně, který není samý škraloup, musíte mít obhajitelné důvody. Takový je zákon. V tom případě bych rád věděl, jaké jsou vaše důvody."

Viděl, jak moc ředitele zaskočil. Nebyl na to zvyklý. Tentokrát však chtěl dosáhnout cíle.

Chtěl se s tím policistou setkat a zjistit více o jeho práci. Přesvědčit se, že opravdu dělají to, co tvrdí. Na chvíli zase zahlédnout, že svět nemusí být jen takový, jaký ho zná.

„Pořád máš zpřísněný režim, kvůli tvému nevhodnému chování. Caster je stále hospitalizován. Nebudu riskovat, že se to bude opakovat."

Sparow chvíli mlčel. Snažil se pochopit, co mu ředitel právě sdělil. Pak si odfrkl. „Vy se vážně domníváte, že návštěva nějakého policisty by ve mně mohla vyvolat touhu znovu někoho zmlátit?"

„Jelikož pořád nevíme, proč jsi to udělal, tak musím počítat s každou možností," odvětil vážně ředitel. A opravdu tomu věřil.

Mark se nehezky usmál a v očích mu nebezpečně zajiskřilo. Tohle měl být pokus něco zjistit? Když ředitel tolik touží po odpovědi, tak mu ji dá.

„Z rozmaru," řekl klidně. „Stejně jako ty čtyři předtím. A ze stejného důvodu jsem se po takové době přihlásil na policii. Takhle já funguji, pane řediteli. Podle nálady. Nikdo a nic nemůže mé rozhodnutí ovlivnit. Když se teď rozhodnu, že vás zabiju, tak to udělám, aniž bych měl nějaký důvod. Takže,"

naklonil se nad stůl a s uspokojením sledoval, jak nervózně ředitel polknul, „zavolejte tomu policistovi a domluvte nám schůzku."

„Prosím," dodal s úšklebkem.

Narovnal se a s rukama v kapsách opustil ředitelovu kancelář. Poznal, že vyhrál.

Už dávno věděl, jak na lidi zapůsobit. Vždycky to fungovalo.

A toho hodlal využít.

3. KAPITOLA

Konečně stál před stanicí. Vážně neměl rád dlouhé cesty autem, obzvláště, když byly zbytečné. Sparow ho pořád lákal, ale s klukem, který se chtěl mstít, se stejně nikam neposunuli.

Sotva vykročil, telefon se mu znovu rozvibroval v kapse. S otráveným povzdechem ho vytáhl, přestože ho tam před minutou schoval. Obočí mu vystřelilo vzhůru, když zjistil, že mu volá ředitel věznice, odkud se právě vrátil.

„Pane řediteli, nečekal jsem, že vám budu tak brzy chybět," ozval se do mobilu a pomalým krokem kráčel k nízké budově.

„Právě jsem tady měl Sparowa. Doneslo se k němu, že jste s ním chtěl mluvit. Chce se s vámi sejít."

Paul nakrčil obočí. Byl to právě ředitel, kdo mu nechtěl dovolit se s Markem setkat. Co se po rozhovoru se Sparowem změnilo?

„To je od něj hezké, ovšem pokud si dobře vzpomínám, tak jistý ředitel věznice mi to nedovolil."

„Chcete s ním mluvit nebo ne?"

Instinkt mu napovídal, že ten rozhovor nebyl příjemný. Z ředitelova hlasu slyšel obavy.

„Když mě k vám tak hezky zvete, nemohu odmítnout," ušklíbl se pobaveně. „Zítra vás opět navštívím. Přijedu ve stejnou dobu jako dnes."

„Fajn."

Rytmické pípání Paulovi oznámilo, že ředitel hovor ukončil. S mírným úsměvem strčil mobil zpátky do kalhot a otevřel dveře nízké budovy. Kývl na otráveného strážného a zamířil do suterénu, kde se nacházela jejich kancelář.

„Tak vážení, zítra mám oficiální schůzku se Sparowem. Fakt doufám, že mi řekne něco, co nám pomůže," pronesl místo pozdravu a posadil se ke svému stolu. „A teď povídejte, jak jsme na tom?"

„Já pro tebe mám jednu dobrou zprávu, Paule," ozval se jako první Jimmy. „Případ Alice Taylorové jsme zmrazili. Do té firmy, z níž ji a ostatní vyhodili, naklusali z protikorupčního a zatkli celé vedení. Majitel se okamžitě vrátil ze zahraničí a všechny zaměstnance, kteří byli neprávem propuštěni, znovu zaměstnal. Vypadá to na dobrý konec."

Gerret spokojeně přikývl.

„To je skvělé! Další úspěch. Stejně ale sleduj zprávy, jak to s tou firmou bude pokračovat dál, musíme být připraveni na nejhorší."

„Rozkaz!" zašklebil se Jimmy a předal slovo Kimovi, který Paulovi podal papír k podpisu.

„V případu Harrise jsem přistoupil ke sledování a vyžádal si veškeré informace o jeho zaměstnavateli i pronajímateli. Vypadá to, že Harris každým dnem skončí na ulici. Podle zpráv v diskuzích je na tom opravdu špatně. Jeden z informátorů mi potvrdil, že shání střelnou zbraň. Nevím, jestli chce zabít sebe… nebo někoho jiného."

„Sakra, a to jsem si myslel, že zrovna Harris se z toho dostane sám. Kontaktuj Jessicu, ať je připravená, kdyby se rozhodl pro sebevraždu. Musíme mu v tom zabránit," podepsal formulář a pohledem sjel na Leu, která se soustředila na obrazovku počítače.

„Co máš, Leo?" zeptal se vážně. Právě ona objevila mladého Patricka, který se chtěl pomstít za svůj zpackaný život.

„No," vydechla unaveně, „nevypadá to dobře, Paule. Na různých stránkách, kde se zapojuje do diskuzí, mu uživatelé radí, aby se svých nepřátel zbavil jednou provždy. Nejen to. Našli se i nabídky zbraní a spolupráce. Problém je, že okruh lidí, které by mohl chtít zabít, je hrozně velký. Rozhodnutí minimálně dvaceti osob ho dostalo tam, kde je teď. A pořád se mi nedaří vyhledat jeho adresu."

„Chceš mi říct, že má tak skvěle zabezpečené připojení, že ho nedokážeš vysledovat? Leo… Jsi počítačový expert a jestli ho nenajdeme včas, budeme tady mít mrtvé a dalšího chudáka v base!"

Lea přimhouřila oči a nasadila přesně takový výraz, o kterém věděla, že Paulovi dá najevo, jak moc svůj výstup přepískl.

„Zapomněl jsi mi říct, Paule, že nám navýšili rozpočet a ty máš k dispozici desítky lidí," odvětila ironicky. „Pro tvou informaci, nemám problém ho vystopovat přes IP adresu. Jeho zabezpečení je sice dobré, ale nic, co bych nedokázala prolomit. Jenže, milej šéfe, on používá počítače v internetových kavárnách a knihovnách. Pokaždé se přihlásí někde jinde. Než jeho

zabezpečení probourám a najdu místo, kde se nachází, tak se už odpojí a zmizí."

„Ale proč? Proč je sakra tak opatrný? Přezdívku si nechal vygenerovat a používá veřejná místa. Stačilo by vybrat knihovnu, kde nejsou kamery. Proč se neustále přesouvat?"

Nedávalo mu to smysl. Zatím neměl důvod se skrývat. Přesto jim pořád unikal. A čas do okamžiku, kdy přejde od diskuzí a myšlenek k činům, se krátil.

Jimmy si odkašlal.

„Tracey nebyla jediná, která si začala vyhledávat informace o Sparowovi. Chtěl jsem si udělat obrázek o všem, v čem by se mohl podobat Patrickovi."

Jimmy zapnul promítačku, aby všichni viděli, na co přišel.

„Viděli jsme podobu tam, kde nebyla, lidi," začal a přejel pohledem po ostatních. „Ano, oba skončili v patnácti v domově. Sparow si podle svých slov sehnal zbraň na internetu, o totéž se snaží i Patrick… ale tím jejich podoba končí."

Kim se zamračil. „Takže jsme se celou dobu dívali špatným směrem?"

Jimmy pokrčil rameny. „Spíš jsme se dívali příliš jednoduše."

Na plátně se objevily další informace.

„Patrick se do domova dostal, protože ho odebrala sociálka z rodiny drogových závisláků, kde byl zneužíván. Naproti tomu Sparow měl šťastné dětství a milující matku. Přišla o práci i o bydlení a sama vyhledala sociálku, aby bylo o syna postaráno."

Lea si opřela lokty o stůl. „Takže žádný spouštěč z rodiny."

„Přesně," přikývl Jimmy. „A rozdíl je i v jejich chování v domově."

Přepnul snímek.

„Sparow byl tichý, slušný, bezproblémový a inteligentní kluk. Patrick lítal z průšvihu do průšvihu. Podle vychovatelů se u něj střídaly epizody neřízeného chování a naprosté letargie."

V místnosti na chvíli zavládlo ticho.

Jimmy si promnul zátylek. „Když jsem se na to díval, napadlo mě, že možná Patrick trpí nějakou poruchou. Proto je tak fixovaný na pomstu… a proto je taky tak opatrný."

Lea se zamračila. „Jakou poruchou?"

„Nevím přesně," přiznal Jimmy. „Ale něco ve stylu paranoie. Možná něco jako schizofrenie."

Kim se opřel o židli. „Copak nebyl na vyšetření? To by přece museli poznat."

Jimmy zavrtěl hlavou. „Nemuseli. Dělali jen základní testy. A některé poruchy se můžou projevit tak, že si toho nikdo nevšimne. Nebo si to prostě špatně vyloží."

Gerret si promnul kořen nosu. Tohle se mu přestávalo líbit. V tom případě by jeho rozhovor se Sparowem mohl být jen ztrátou času. Nebo taky ne. To nezjistí, dokud se s ním nesetká.

„Pokud by tvá teorie byla správná, Jimmy, pak máme velký problém. Patrick by tím pádem byl časovaná bomba, u které nevíme, co je rozbuškou. Neznáme cíl ani rozsah výbuchu. Víme jen jedno."

Krátce se odmlčel.

„Čas se krátí.“

4. KAPITOLA

Měl před sebou rozložené veškeré podklady o Sparowovi. A bylo jich žalostně málo. Chtěl se na jejich setkání připravit, jenomže neměl vlastně jak. Složka z míst činu byla obsáhlá, ale o Markovi mu nic neřekla. A ta s informacemi přímo o něm…

To bylo jen zbytečné mrhání papírem.

Ostatní už šli domů. Měl by jít taky.

Dříve se na odchod z práce těšil. Teplá večeře. Klid. George.

Teď jen oddaloval okamžik, kdy za sebou zavře dveře bytu.

Gerret si povzdechl a znovu se začetl do spisu. Sparow byl opravdu zvláštní člověk. Měl našlápnuto k zářné budoucnosti. Jeho školní výsledky byly perfektní, v práci byl oblíbený a měl i spoustu přátel. Ve svém volném čase pomáhal v domově důchodců i v útulku pro opuštěná zvířata.

Všichni se shodovali na tom, že se jednalo o velice milého, slušného mladíka. Byl výjimečně inteligentní. Nikdo s ním neměl problém.

Proč se takový člověk stane vrahem? Proč se pak přizná, když ani není podezřelý?

Na mysl mu znovu vytanula Traceyina slova. Opravdu mohl být nevinný? Z jakého důvodu by se tedy přiznával?

Paul s sebou trhl, když mu v kapse zazvonil telefon. Netušil, kdo by mu mohl tak pozdě v noci psát. S nadáváním mobil vytáhl a zarazil se.

V kolik přijdeš domů?

Už hodně dávno nedostal od George takovou zprávu. Jejich konverzace se omezila na informace o nákupech a událostech spojených s bytem.

Už se budu balit, děje se něco?

Byl srab, věděl to o sobě. Mohl to být on, kdo jejich situaci rozsekne. Neudělal to. Čekal na George.

Nebál se konce. Ten přišel už dávno. Bál se jen toho, že to byla jeho chyba.

Až doma, Paule.

Neodepsal. Jen schoval telefon zpět do kapsy a začal sbírat Sparowovy složky ze stolu. Může se na ně podívat později. Dlouho spolu nemluvili. To ale neznamenalo, že ho nechá čekat.

Cesta domů byla rychlejší, než předpokládal. Bylo naivní očekávat kolony před půlnocí, přesto doufal, že jízda potrvá déle.

Jakmile vešel do bytu, do nosu ho udeřila známá vůně jeho oblíbených těstovin. Dříve by nadšeně běžel do kuchyně, dnes jen tupě zíral na kufry stojící na chodbě. Nedokázal od nich odtrhnout zrak.

Do kuchyně došel jako v mrákotách.

George se otočil od linky a usmál se na něj. Byl to první úsměv za… jak dlouho? Jak dlouho takhle vlastně žili?

„Proč ta večeře?“ zeptal se Paul zmateně. Nechápal význam téhle frašky.

„Až dnes odejdu, je možné, že se budeme vídat jen pracovně. Rád bych, aby naše poslední společná vzpomínka byla hezká. Pojďme se spolu najíst a popovídat si jako dřív."

Paul uhnul pohledem. Věděl, že to tak nebylo myšleno, přesto z jeho slov cítil výčitku. Tiché obvinění. A toho se po celou dobu bál.

„Omlouvám se," pronesl sotva slyšitelně.

„Neomlouvej se za něco, za co nemůžeš, Paule. Nejsme ani první ani poslední pár, kterému to nevyšlo. Myslím, že to pořád dopadlo dobře, mohli jsme se hádat, podvádět se a dělat spoustu jiných nepříjemných věcí. Ani jeden z nás nenese zodpovědnost za to, jak to skončilo. Tak tam už nestůj jako viník u soudu a pojď jíst."

Stále v šoku se posadil ke stolu. George jim naložil jídlo a Paulovi hlasitě zakručelo v břiše.

„Kdys naposledy jedl?" nadzvedl George obočí a popřál mu dobrou chuť.

Paul mu přání oplatil a zamyslel se.

„Kolem tří, když jsem se vracel z věznice Broma. Stavil jsem se do bistra. Pak jsem nějak na jídlo nemyslel. Máme jeden docela vážný případ," odpověděl mezi sousty.

„Broma? Za kým jsi tam byl?"

„Chtěl jsem mluvit s Markem Sparowem. Dnes jsem nepochodil, ale nakonec s ním mám zítra schůzku."

George odložil příbor a opřel si bradu o sepjaté ruce. Chvíli Paula pozoroval, než promluvil.

„Mark Sparow je splněným snem všech žalobců a státních zástupců. Neodporuje, neodvolává se, dobrovolně se přizná a jako ukázkový vězeň jde za mříže. Ne pro mě. Stal se noční můrou, která mě dodnes pronásleduje."

„Co tím myslíš, Georgi?"

„Byl jsem státním zástupcem v jeho případě. A nevěřil jsem mu. Nevěřil jsem ani jednomu slovu, které řekl, Paule. Buď přelstil všechny doktory a je naprostý psychopat nebo je nevinný. Já osobně se přikláním k té druhé možnosti. Myslím, že někoho kryl."

Gerret také přestal jíst a překvapeně si muže před sebou prohlížel. Nejenže vůbec netušil, že George měl na starosti zrovna tenhle případ, ale znovu si vzpomněl na Tracey.

„Koho?"

„Svou matku. Buď to udělala nebo o tom něco věděla. Hledal jsem ji, ale krátce před Sparowovým přiznáním zmizela. Úplně. Žádná stopa, která by k ní vedla. To je alarmující, Paule. Do té doby se snažila pracovat a sehnat si pořádné bydlení. Pak se po ní ze dne na den slehla zem," odvětil George vážně.

„Tracey si všimla nesrovnalostí v jeho výpovědi –"

„Sterilizace?" přerušil ho George s naprostou jistotou.

„Ano."

„Měl bys být opatrný, Paule. Před deseti lety jsem byl degradován na obyčejného zapisovatele jen proto, že jsem na tuhle chybu poukázal. O ten případ se zajímal někdo hodně důležitý."